

Op een stralende maandagochtend begon de kwartfinale van categorie B met Wakana Shimizu (1990). Ze voerde met een opvallende volwassenheid en diepgang de Prelude in c kl.t. van Rachmaninov (Op. 23 nr. 7) uit. Met een ontzettend grote passie wist zij adembenemende contrasten te maken en de spanning tot aan het breekpunt vol te houden. Terwijl Wakana iedere vouw in het klankweefsel met volmaaktheid liet horen zorgden de perfect egale loopjes voor een dramatische ondertoon, loopjes die heel af en toe smaakvol naar de voorgrond werden gebracht, maar nooit opdringerig klonken. Haar meeslepende en volwassen interpretatie van Rachmaninov vormde een prachtig contrast met de drie Préludes van Debussy, waarvan ze begon met 'Des pas sur la neige' uit het eerste boek. Met een zeer goed gevoel voor klank zette Wakana vol kalmte en beheersing een desolate sfeer neer, waardoor de luisteraar het gevoel kreeg meegevoerd te worden naar een ijzig landschap vol eenzaamheid en verdriet. Hoewel het begin zeer meeslepend werkte in contrast met de Rachmaninov prelude viel de spanning enigszins weg in het midden van het werk, waar de nuancering een beetje ontbrak nu de luisteraar gewend is aan de koude sfeer. Wakana speelde hierna met een prachtige stralende toon en een uitstekend oor voor balans de 'Ondine' uit het tweede boek van de Debussy Préludes, om vervolgens de luisteraar mee te voeren naar de heuvels van Anacapri in 'Les collines d'Anacapri' uit het eerste boek. Ondanks een mooi stralende toon neigde de balans iets te veel naar de bas kant, waardoor de heuvels enigszins reliëf verloor. De derde sonate in a kl.t. van Prokofiev (Op. 28) volgde, en helaas was daar de afwerking minder goed dan in Debussy. Veel valse accenten en onregelmatigheden waren te horen in een anders zeer karaktervolle interpretatie. De klank werd soms te dik en daardoor verloor het stuk een beetje aan transparantie en duidelijkheid. Juist de duidelijkheid en begrijpbaarheid wist Wakana uitstekend over te brengen in de 'Prelude nr. 3' van Dutilleux. Met een mooi impressionistische klank breidde zij het stuk tot een aantrekkelijk geheel, waarbij ze de spanning prachtig wist vast te houden door het stuk heen. Tot slot speelde Wakana de 'L'Isle Joyeuse' van Debussy. Hoewel af en toe de timing nog net iets spannender kon en de balans iets meer aandacht verdiende speelde zij met een jeugdig karakter dit indrukwekkende pianowerk vol overtuiging en vreugde.

Sophiko Simsive (1991) bezit een kenmerkend zachte klank, gepaard met een zeer elegante en makkelijke manier van spelen. Ze besloot te beginnen met de beruchte vierde etude van Ligeti, beter bekend als 'Fanfares', in plaats van de oorspronkelijk geplande prelude van Debussy, 'Ondine'. Een riskante wissel, zou men zeggen, maar Sophiko wist het stuk solide neer te zetten met een sterk ritmisch karakter. Haar toon neigde vaak net iets te mager te zijn, vooral aan het begin van de etude, maar naarmate het stuk vorderde werd de klank ook steeds beter. Het stuk had waarschijnlijk ook iets geestiger gekund als de timing iets scherper was, de accenten verrassender en als ze in het algemeen iets meer geloof in het stuk had getoond, maar desondanks was het een zeer solide begin van haar optreden. Sophiko vervolgde met 'Ondine' uit het tweede boek van de Préludes van Debussy, en vooral in dit stuk kwamen de kwaliteiten van haar klank naar boven. Met een prachtig zacht touché creëerde ze een tijdloze dimensie, en hoewel af en toe een iets heldere klank gewenst was, was het heerlijk aangenaam in een soort van droomsfeer rond te zweven. Met veel zorg en elegantie wist ze de meest overtuigende sferen te creëren. Tot slot speelde Sophiko de tweede sonate in d kl.t. van Prokofiev (Op. 14). Het eerste deel werd zeer vloeiend gespeeld, met hele natuurlijke fraseringen, maar af en toe kon de belangrijkste stemmen meer sonoriteit gebruiken ten opzichte van de rest. Zo zong de melodie vaak niet helemaal tot het einde, en hierdoor ging iets van de betekenis verloren en bleef vaak enkel de sfeer over. Dat gezegd was het op z'n minst indrukwekkend te noemen met hoeveel zekerheid en vertrouwen Sophiko de sonate speelde. Zonder angst of twijfel speelde ze de meest technisch ingewikkelde loopjes en sprongen met succes. Het tweede deel was vlot en krachtig, met een zeer sterk ritmisch karakter. Ook hier speelde Sophiko op indrukwekkende wijze de vele technische moeilijkheden met een grootse zekerheid en veel spelplezier. In het langzame deel liet Sophiko's prachtige touché zich wederom zien. Met hele mooie

klanken wist ze het publiek te betoveren, hoewel ze af en toe het gevoel gaf een beetje rechtlijnig te spelen door net iets te snel door het harmonisch materiaal te gaan. De spanning zou helemaal compleet zijn als er net iets beter getimed werd. Het slotdeel werd ingezet met een moordend tempo. Zonde, want zelfs met een indrukwekkende trefzekerheid verloor het laatste deel erg veel betekenis en bewustzijn. Erg veel details werden in een hoop van 'elegant, vlug en licht' gegooid.

Henk Bart (1991) heeft een mooie heldere toon en een goed gevoel voor sfeer, maar helaas werd zijn optreden geplaagd door ongelukken. Hij begon zijn programma met 'Les collines d'Anacapri' uit het eerste boek van de Préludes van Debussy. Hoewel de snelle figuren af en toe te vluchtig waren, wat ten koste ging van de duidelijkheid, zette de heldere toon van Henk een mooie frisse sfeer. Met een mooi gekozen tempo vormden de vele details mooie contrasten met elkaar, maar af en toe kon een betere timing waarschijnlijk zorgen voor een intensere interpretatie. Daarna speelde Henk 'Ground' van Zuidam, wat een moeilijk werk is om overtuigend te brengen, vanwege het fragmentarische karakter van het stuk. Desondanks liet Henk mooie klanken horen, maar het idee van samenhang was nog ver te zoeken. Tot slot speelde hij de tweede sonate in d kl.t. van Prokofiev (Op. 14), wat qua karakter en klank erg mooi was, maar helaas vol zat met ongelukken. Het eerste deel was erg mooi qua sonoriteit en intentie, maar ook daarin zaten veel slordigheden. Het tweede deel werd uitgevoerd met overtuiging en in een ambitieus tempo, wat een intense ervaring opleverde. Af en toe werd de klank te dik, wat zonde is van de chromatische details. Henk begon het derde deel erg goed met een mooie klank en een zeer goed gekozen tempo, maar al gauw sloegen de geheugenstoornissen toe. Door het rest van het deel heen zaten overal kleine fouten en nam de spanning in het publiek toe. De ontspanning was nog ver te zoeken toen Henk met een ambitieus tempo het vierde deel inzette, en ook daar zaten de nodige missers.

Nicolas van Poucke (1992) begon met het goddelijke 'La cathédrale engloutie' uit het eerste boek van de Préludes van Debussy. Hij wist te toveren met een heel scala aan klankkleuren en een fenomenaal groot dynamisch bereik. De zeer diepe bassen zorgden voor een majestueuze sfeer, waardoor het gevoel van een gigantische ruimte ontstaat. Hoewel zijn klank de perfectie nadert was de timing net te lineair om de maximale spanning uit het stuk te krijgen. De harmoniewisselingen hadden net een beetje meer voorbereiding nodig en soms miste de top ook helderheid. Desondanks waren de lange lijnen subliem opgebouwd, met een zeer groots hoogtepunt wat ieders adem ontnam. Hij vervolgde zijn programma met de 'Drei Nachtstücke' van Van Sweeden. Met prachtige frases, grote contrasten en een hele grote overtuiging in het stuk wist hij overtuigend over te komen. Soms waren wat harde klappen te horen in een poging om het maximale aan contrast te bereiken, maar deze waren schaars en niet zozeer storend. Ook kon de timing iets logischer zijn, vooral aan het einde van de frases. Tot slot speelde Nicolas de speelse 'Suite nr. 1' van Bartok (Op. 14). Hoewel hij het geestige karakter goed te pakken heeft kon de articulatie en timing scherper. Zo was het niet altijd helemaal ritmisch, wat ten koste ging van het karakter. Desondanks speelde hij vooral het laatste deel zeer spannend, en daarmee stuurde hij iedereen de lunchpauze in met een glimlach.